Europos Parlamentas
2014-2019

Plenarinio posėdžio dokumentas

B8-0439/2017

22.6.2017

PASIŪLYMAS DĖL REZOLIUCIJOS

pateiktas uždavus klausimą, į kurį atsakoma žodžiu, B8-0319/2017

pagal Darbo tvarkos taisyklių 128 straipsnio 5 dalį

dėl plataus užmojo ES pramonės strategijos parengimo kaip strateginio prioriteto augimui, užimtumui ir naujovių diegimui Europoje užtikrinti (2017/2732(RSP))

Angelo Ciocca, Nicolas Bay, Jean-Luc Schaffhauser, Lorenzo Fontana
ENF frakcijos vardu

B8-0439/2017

Europos Parlamento rezoliucija dėl plataus užmojo ES pramonės strategijos parengimo kaip strateginio prioriteto augimui, užimtumui ir naujovių diegimui Europoje užtikrinti (2017/2732(RSP))

Europos Parlamentas,

– atsižvelgdamas į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 145–150 straipsnius ir 173 straipsnį,

– atsižvelgdamas į klausimą Komisijai dėl ES pramonės strategijos parengimo kaip strateginio prioriteto augimui, užimtumui ir naujovių diegimui Europoje užtikrinti (O-000047/2017 – B8-0319/2017),

– atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 128 straipsnio 5 dalį ir 123 straipsnio 2 dalį,

A. kadangi nuo XX a. aštuntojo dešimtmečio visose pažengusios ekonomikos šalyse daugiau ar mažiau netikėtai sumažėjo užimtumas apdirbamosios pramonės sektoriuje; kadangi deindustrializacija prasidėjo dar prieš XX a. paskutinį dešimtmetį kilusią ekonomikos globalizacijos bangą, bet globalizacija tapo jos spartėjimo veiksniu;

B. kadangi šiuo metu įvairiose pažengusios ekonomikos šalyse pramonės sektoriuje dirba mažiau nei 10 proc. visos darbo jėgos, t. y. tik šiek tiek daugiau nei industrializacijos epochos pradžioje, XIX ir XX a. sandūroje; kadangi tai reiškia, jog gaminiai faktiškai tiktai importuojami į pažengusios ekonomikos šalis, nes gamyba yra iškelta į besivystančias šalis;

C. kadangi, įsigalint skaitmeninimui ekonominės iniciatyvos, įskaitant sėkmingas, pasižymi nedideliu darbo intensyvumu ir aukšto lygio specializacija; kadangi gamybos procesų skaitmeninimas netrukus darys didelį poveikį dabartiniams pramonės sektoriaus specialistams ir ne tik jiems; kadangi dėl to pasikeis rinkos struktūra, visų pirma padidės darbo tipų susiskaidymas ir nelygybė, be kita ko, darbo užmokesčio, socialinės apsaugos ir karjeros perspektyvų atžvilgiu;

D. kadangi dėl Sąjungos vidaus makroekonominės pusiausvyros sutrikimo, kurį dar labiau padidino priklausymas euro zonai ir griežtos taupymo politikos padariniai, buvo paskatintas protų nutekėjimas (angl. *human capital flight* arba *brain drain*), dėl kurio silpnesnės šalys nukentėjo ir jų ekonomika tapo struktūriškai priklausoma nuo stipresnių šalių ekonomikos;

E. kadangi pramonės srityje ES turi tik paramos teikimo kompetenciją; kadangi ES veiksmais šioje srityje siekiama tik užtikrinti konkurencingumą[1], t. y. jais siekiama merkantilizmo, kuris grindžiamas gamybos (darbo užmokesčio) išlaidų mažinimu ir vidaus paklausos prilyginimu nuliui; kadangi visiškai akivaizdu, jog toks merkantilinis modelis nėra tinkamas visų valstybių narių ekonomikai, o kai kuriais atvejais juo prieštaraujama ir šių valstybių konstitucinėms nuostatoms;

[1] SESV 173 straipsnio 1 dalis.

F. kadangi Sąjungos skiriamas finansavimas siejamas tiktai su masto parametrais, o ne pagrindiniais makroekonomikos principais, ir yra orientuotas į struktūrinius pokyčius, o ne į trumpalaikę ūkio politiką, todėl negali suteikti veiksmingos apsaugos nuo ekonominių sukrėtimų;

G. kadangi, atsižvelgiant į esamas ilgalaikes ekonomikos tendencijas ir ES įgyvendinamą prociklinę politiką, pačios ES nusistatyto tikslo, kad iki 2020 m. pramonė sudarytų ne mažiau kaip 20 proc. ES BVP, pasiekti akivaizdžiai nepavyks, kaip ir įgyvendinti visiško užimtumo ir ekonominės, socialinės bei teritorinės sanglaudos tikslų;

H. kadangi dėl ES biudžeto suvaržymų nuskurdo įvairių valstybių narių infrastruktūros audinys, įskaitant tokią bazinę viešąją infrastruktūrą kaip mokyklos, ligoninės, policijos postai ir transporto tinklas;

I. kadangi, aiškiau neatskyrus tradicinės ir investicinės bankų veiklos, bankai palaipsniui ėmė teikti pirmenybę finansinei ir spekuliacinei veiklai ir atėmė iš ekonomikos lėšas, kurios jai reikalingos siekiant tinkamai pritraukti privačias investicijas į pramonės sektorių; kadangi Bankų sąjungos politika kartu su ECB pinigų politika, dar labiau paaštrino šį reiškinį;

J. kadangi tam, kad pramonės strategija būtų efektyvi, reikalinga koordinuota politinė veikla daugelyje sričių: infrastruktūros, prekybos, energetikos, darbo, mokslinių tyrimų ir technologijų plėtros, viešųjų ir privačiųjų finansų;

1. mano, kad bet kokios ekonomikos, užimtumo ir inovacijų augimo perspektyvos negalimos, jei neįvyks gili reindustrializcija, t. y. nebus sugrąžinta į kitas šalis iškelta gamyba;

2. pabrėžia, kad vietos gamyba yra esminis veiksnys ir siekiant užtikrinti, kad vykstanti „skaitmeninė revoliucija“ būtų darni, o dėl jos gaunama nauda galėtų pasinaudoti visi, nes darbo rinkoje būtų suteikta antra galimybė specialistams, kurių profesijos palaipsniui tampa nebereikalingos; taip pat pabrėžia, jog būtina, kad kiekviena valstybė narė vėl būtų pajėgi suteikti tinkamą socialinę apsaugą asmenims, kuriems nepavyksta įsitraukti į darbo rinką;

3. primygtinai ragina Komisiją taikyti prekybos politikos priemones, kuriomis būtų galima atgrasyti nuo iškeltos gamybos ir paslaugų importo; mano, kad šios priemonės galėtų būti veiksmingesnės, jeigu valstybės narės taikytų ir skatinamąsias priemones, siekdamos sugrąžinti į kitas šalis perkeltą veiklą ir išlaikyti esamą gamybos veiklą;

4. mano, kad vienas pirmųjų žingsnių ta linkme turėtų būti stipri viešųjų vidutinės trukmės ir ilgalaikių investicijų nacionalinė politika į infrastruktūrą, esamo viešojo ir privačiojo pastatų ūkio restruktūrizavimą (be kita ko, siekiant padidinti jų energinį naudingumą), kultūros ir architektūros vertybių restauravimą ir išsaugojimą, teritorijos apsaugos (pvz., nuo gamtos katastrofų ar didelių hidrogeologinių sutrikimų) infrastruktūrą, bazinės infrastruktūros (mokyklų, ligoninių, policijos postų, kelių ir geležinkelių tinklo, oro uostų, uostų ir pan.) atnaujinimą ir modernizavimą; taip pat mano, kad pirmenybę reikia teikti ir analogiškai investicijų į aukšto lygio pramonę politikai;

5. pažymi, kad nors Sąjungos lėšos yra priemonė skirtumams tarp valstybių narių

kompensuoti, iš tikrųjų toks mechanizmas tik padidina šį atotrūkį ir yra taikomas vadovaujantis bendro finansavimo ir sąlygų laikymosi principais; nurodo, kad tai yra labai sudėtingas ES vykdomos valstybių narių išlaidų politikos kontrolės mechanizmas; todėl mano, kad, siekiant sukurti veiksmingą reindustrializacijos strategiją, tinkamiausia priemonė yra ne Sąjungos fondų panaudojimas, o viešosios ir privačiosios investicijos; ragina išlaisvinti valstybių narių investicijas nuo ES biudžeto suvaržymų;

6. mano, kad reikia sukurti geriausias sąlygas tinkamai sutelkti privačias investicijas viešosioms investicijoms remti; pabrėžia, kad, siekiant šio tikslo, reikia aiškiai atskirti tradicinę bankų veiklą nuo investicinės bankų veiklos;

7. primena Komisijai ir Tarybai, kad pramonės srityje Sąjungai neleidžiama nuspręsti dėl jokio „valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų“ suderinimo[1];

8. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai ir Komisijai bei valstybių narių vyriausybėms ir parlamentams.

[1] SESV 173 straipsnio 3 dalis.